

de set en set

LLUÍS SIMON

«Das Kapital II»

Probablement necessitaria tres grans volums, com els que van omplir Karl Marx i Friedrich Engels, per exposar una nova teoria econòmica, però com que només dispo de d'aquest modest espai i la meva gosadia em llançaré a analitzar i, fins i tot, proposar què hauria de fer un bon país, i tant se me'n fot el color polític que tingui, al segle XXI per organitzar la seva economia i treure'n algun rendiment, sobretot ara que ens clavaran les dents a la cuixa un altre cop amb una pujada d'impostos. El primer que s'ha de tenir clar és que no es pot vèncer el capitalisme, un vestit fet a mida per a la condició humana. Quan més salvatge és, més a mida ens escau. Haurem d'admetre, doncs, que si no podem vèncer un rival tan poderós com

“ Si no podem vèncer un rival tan poderós com aquest, ens hi hem d'unir

aquest, el que hem de fer és unir-nos a ell amb totes les conseqüències. Els ministres d'economia competents ja triguen massa a qüestionar-se si les plusvàlues de les grans multinacionals estan més bé a Liechtenstein, les illes Caiman o Saint Vincent i les Grenadines o a la caixa amb la qual han de pagar les gegantines despeses d'un estat modern. Ha arribat l'hora que els governs actuïn com un tauró financer més –el millor i més fort de tots– i no tinguin cap mania ni escrúpols, ni tan sols en el delicat apartat dels recursos humans, a l'hora de sortir al mercat a competir i vèncer. El govern espanyol, per exemple, no hauria de tenir un gegant en ruïnes com la televisió pública, que es menja els nostres diners a una velocitat de vertigen, sinó que hauria d'aspirar a crear o esdevenir el màxim accionista de Banco Santander, Zara, El Corte Inglés, Endesa, Repsol YPF o el BBVA. Tots els beneficis d'aquests grups, dirigits si fa falta amb més agressivitat i manca d'ètica que ara, haurien d'anar cap a la caixa comuna. Imagineu-vos què podria fer Barack Obama als EUA només amb els 4.000 milions de dòlars de beneficis a l'any de Microsoft.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

cartes@elpunt.cat

Crisi econòmica i existencial

● Recordo aquells temps en què a l'escola s'havia de triar entre religió i ètica. Jo triava ètica, bàsicament perquè mai no he cregut en miracles ni en éssers intangibles. I menys ara. A la universitat també intentaven envernissar-nos amb uns quants principis. Als diaris se'n parla sovint d'allò que és moral o immoral. Amb el temps hom entén que l'ètica és prou important per a l'estabilitat de qualsevol sistema humà. I llavors, un dia a l'atzar, s'aixeca l'estora del Palau de la Música i el senyor Millet la fa sonada. A les fotografies sembla algú respectable, impecablement vestit. I penso: quants personatges esperpèntics més ens envolten? Estadísticament no és probable que ell sigui l'únic que es vol aprofitar de la seva posició. L'endemà es fa públic que la distingida Telma Ortiz ha trobat una feina molt ben remunerada en un ajuntament amb glamur però amb els mateixos problemes de liquiditat que qualsevol altre (jo creia que socialisme era sinònim de sobrietat). Estic atordit. Estem en crisi, econòmica i existencial. En qui hem de confiar? Queda algú decent? I algú competent? / JORDI ROSA ARIZA. Llagostera (Gironès).

Al senyor Nadal

● El 24 d'agost El Punt publicava una entrevista al conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Joaquim Nadal, en la qual es destil·lava quin era el projecte polític i de país que té el senyor Nadal, i el PSC, i el tripartit, en el seu horitzó.

El senyor Nadal mostrava un to agressiu amb els especuladors i no deixa de

Fets que et deixen molt decebut

● Que en plena crisi es permeti a un integrant del govern continuar fent viatgets i gastant generosament els nostres diners públics per pagar sous a nous càrrecs nomenats al seu gust i conveniència. Que es comenci un nou curs escolar amb evidents mancances, nous barracons i amb un nombre d'ensenyants proporcionalment menor al de l'any anterior. Que les grans fortunes paguin un 1% per por que col·loquin els diners en paradisos fiscals i als treballadors ens apugin els impostos. Que Catalunya sigui l'única comunitat autònoma que faci pagar uns injustos impostos de successió. Que siguem també l'única comunitat on paguem les autopistes a preu d'or. Que siguem capdavanters en el nivell de vida més car i en persones aturades, i els últims en nivell educatiu, sanitat, serveis socials...

Que dia rere dia se'ns menteixi amb falses promeses de millora en matèries tan importants com l'evolució de l'economia. Que tots els nostres polítics es barallin entre ells en comptes de buscar solucions a l'actual situació de crisi. Que molts joves tinguin com a única meta beure els caps de setmana per, crec jo, manca de formació moral i ètica. Que no es trobi solució al problema de la prostitució al carrer, tema molt i molt preocupant i totalment denigrant per a les noies que l'exerceixen i els ciutadans que han d'aguantar molts cops situacions poc edificants. / ÀNGELA FERRER. Girona.

sorprendre'm aquest gir retòric cap a posicions més intransigents amb els especuladors desaprensus que ens han trinxat les comarques gironines. Durant anys hi ha hagut barra lliure i tot empresari irreflexiu i radical podia fer i desfer amb el territori el que li rotava, amb el beneplàcit d'una classe política acomodada a un sistema capitalista que promou els excessos. Per això no puc entendre ara l'actitud del senyor Nadal, perquè sota el seu mandat els poders públics han exercit una política de passivitat davant l'allau de destrucció del territori en forma de POUM sobredimensionats, que han ocupat territori i malmès irreversiblement paisatge i patrimoni.

A més, l'onada d'obra pública faraònica, la construcció de grans infraestructures energètiques i un model de mobilitat basat en

l'ús indiscriminat del vehicle privat, està fent estralls en un territori tan sensible i fràgil com són les comarques gironines, que ben aviat no seran més que un mosaic on predominarà l'asfalt, el ciment i l'acer.

Al meu entendre la política territorial dels successius governs de la Generalitat només ha fet passes molt tímides per preservar el nostre patrimoni natural, i amb això no n'hi prou.

Algun dia algú haurà de donar explicacions de la destrossa que ens estan fent a les contrades i paisatges que un dia van inspirar poetes, pintors i artistes, i que ara només inspiren especuladors, empresaris irresponsables i polítics passotes. / JORDI NAVARRO. Girona

Recordar l'Alzheimer

● Estimada filla, gràcies per recordar-me que avui és

el dia de l'Alzheimer. No ho recordava... Hi ha tantes coses que no puc recordar... Ni tan sols allò que sempre creia que no podria oblidar. D'algunes, gairebé me n'alegro. Però la vida està feta de records, i convé guardar el tresor de la nostra memòria perquè forma part de la nostra identitat, l'essència de la personalitat...

Dius que avui és un dia de festa i que el dedicaràs enterament a mi... però... qui és, vostè? Per què està parlant amb mi? Ens coneixem d'alguna cosa? Per què posa la seva mà sobre la meva espatlla i m'acaricia? Per què plora? / JORDI S. BERENGUER. Barcelona.

Gràcies, gràcies, gràcies

● El passat mes de desembre vaig ésser operat d'un vessament cerebral a l'hospital Josep Trueta. L'operació, segons els metges, es tractava d'una intervenció molt delicada i el resultat ha estat molt satisfactori, segons ells mateixos. A hores d'ara puc afirmar que em trobo molt bé i podria dir que totalment recuperat. Voldria amb aquest escrit donar les més sinceres gràcies a l'hospital Trueta, i en especial a l'equip mèdic que em va operar i a tot el personal i infermeres de la planta sisena on vaig fer el pre i el postoperatori.

No voldria oblidar de donar les gràcies també a l'excalcalde de Riudarenes, Dr. Jordi Gironès, que des del primer moment ha estat al meu costat en tot i per tot. També li voldria agrair al Dr. Gironès l'interès que cada dia posa en el meu restabliment ara a la residència de gent gran de Sils, així com a tot el personal de la residència. / PERE VILÀ MONSÓ. Riudarenes (Selva).

en sisif | JORDI SOLER

